

Framhald av síðu 10
Kryddartíni vígaðu vit á eini finari apotekaravekt. Epli fyltu vit í ein vott ella ein handska og vígaðu. Smórið kom í drittum, smáum kaggum. Vit høvdu eina smørskjót, sum var ruflut innan og sløtt uttan, og við henni koyrdu vit smórið yvir á pergamentpappir, vígaðu, píkaðu burtur av ella lögð eitt sindur gjørtur. Við grønsápu gjördu vit upp á sama máta.

800 krov í hjallinum

— Lamba-Jóannes hevði nógv slakt. Hann keypti seyð úr øllum Føroyum. Slaktarið var millum handilin og Meiaríð. Uppi við húsin hjá Torgarð

innfluttu mjøl úr Polandi í 200 pundu sekkum. Mjøl tað við dumbum og øllum í bygninginum, har Landsskrivstovan nú er. Vit sleipaðu sekkirnar heilt upp á loftið og koyrdu í traktina. Myllan sjálf stóð í neðra. Handilin var eisini í øðrum bygningum, m.a. har Fiskivinnustovan nú er. Á loftinum var arrestin.

Albert minnst, hvussu tað var, tá luftalarmur var. Hurðarnar inn til fangarnar vórðu tá læstar upp, og fangarnir vórðu bidnir um at skunda sær niðan í býin. Tað var ov vandamikið at vera í Tinganesi. Vit fóru tó ongantið frá. Tá so avblást var, komu allir fangarnir beinanvegin oman aftur. Soleiðis høvdu øll

Kryddartíni skuldu vit víga og koyra í kramarhús. Epli fyltu vit í ein vott ella ein handska og vígaðu

hevði hann bygt sær hjall, og 800 krov hevði hann hangandi har á hvørjum ári. Havnarfólk áttu ikki kjot, men máttu keypa.

Vit tóku avroðini upp, tømdu tey, men sluppu frá at skola. Tað máttu tey gera, sum keyptu. Tað kjotið, sum ikki varð turkað, skuldi skerast sundur til skinsakjót. Ein stór vaskigrýta var í kjallaranum at kóka í. Skinsakjotið varð lagt út í handilin at selja. Rullipylsur gjördu vit eisini í handlinum.

Seinni komu tveir mans afturat í handilin, Jens Dam og Kristian Weihe, og síðan eisini Ismar Joensen úr Fuglafirði. Tá gekk so væl...

Poulina var so hjartagóð

— Lamba-Jóannes var skipari, ein av tí gamla slagnum, sum hevði alt at siga. Tað var ikki lukkuligt at siga honum imóti. Kona hansara Poulina var úr Funningi. Hon var so hjartagóð. Eg minnst, tá vit stóðu við grýtuna og lögdu skinsakjót upp á eitt fat, so kom hon, pakkandi kjotið inn, stakk tað inn undir fyrkilæði, fór út um skivuna og gav teimum gomlu konunum. Tað dámdi okkum, tí tær høvdu kjotið uppiborið.

Mólu korn undir krígunum

— Haðani fór eg í Lands-handilin at arbeiða. Tá æt handilin Færøernes Offentlige Vareforsyning. Tað var í 1939, og alt byrjaði við, at landið gjørdi henda handilin, sum helt til úti í Tinganesi. Teir

álit á hvørjum øðrum.

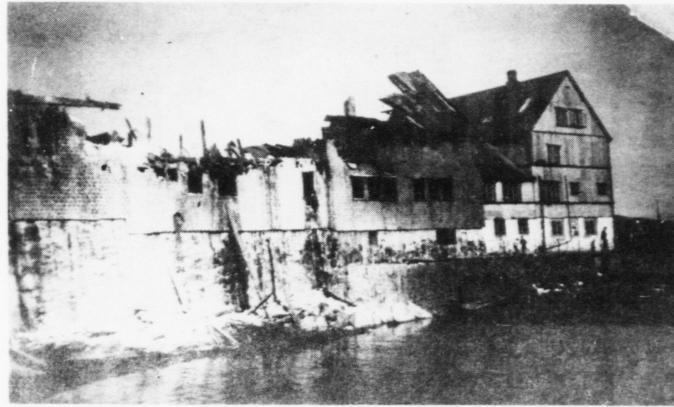
— Tað var Edvard Mitens, sum bað meg verða lagurforvaltara. Kanska tí eg hevði fingist so nógv við tilkitt arbeiði. Og glaður var eg. Men tað var eitt hart arbeiði. Salti komu teir eftir, og nógv fólk skuldu til at grava ella skjóta saltið leyst og koyra tað víðari. Men eg hevði so gott fólk at arbeiða við mær. Teir dugdu tað, teir vóru bidnir um. Úti við 200 mans kundu vera til arbeiðis í senn. Tað kom eisini væl við hjá fólki.

So við og við, sum tað bleiv minni vandamikið at sigla, komu fleiri skip við vør. Men einki bleiv broytt í Tinganesi fyri tað. Tað var líka trongt og krókut alla staðni.

Landshandilin fekk stríðið

Færøernes Offentlige Vareforsyning skifti síðan navn til Landshandilin. Handilin varð alla tíðina stýrdur av einum útvalgi. Tað vóru so at siga bara stórir keypmenn, sum sótu har, og teir avgjördu alt. Tá vora kom aftur til landið, lögdu teir ikki í at selja vør, sum nógv stríð var av, og sum gav litlan vinning. Te, kaffi og alt hitt, ið kravdi lítið pláss, vildu teir hava. Landshandilin bleiv so við og við til ein handil við vør, ið gav litlan vinning, meðan hinir handlarnir sluppu undan tí. Teir høvdu tað, sum gav nakað.

Vit høvdu ein góðan stjóra, sum æt Knudsen. Var nokur ósemja millum arbeiðsfólkið og stórkeypmenninar, so helt hann al-

tið við arbeiðsfólkinum. Ta einu ferðina vildi hann hava teir at geva loyvi til at seta eitt oyra upp á kilo av mjølið. Fekk hann tað, skuldi hann kunna bygt Landshandlinum goymslu í Havn. Men tað vildu grossistarnir ikki. Annars gekk alt merkiliga friðarlaga fyri seg.

Tryggingarmaður

Stutt eftir kriggið fór Albert Hansen úr Landshandlinum. Í tvey ár arbeiðið hann hjá Thomas Dam, síðan var hann solumaður hjá Marr og arbeiðið fyri Lloyds. Hann arbeiðið eisini í fleiri ár hjá Tryggingarsambandinum. Í 50-árunum var hann tvey ár goymslumaður í Føroyingahavnini.

— Mær dámdi so væl har, men tá eg eina ferðina

skuldi avstað aftur, var konan sjúk, so eg kundi ikki fara frá børnunum. Tað var annars eitt gott arbeiði í Føroyingahavnini. Einki at fara til og nógv at gera.

Stovnaðu skótarørslu

Men lívið er meira enn arbeiði.

— Fyrst í 20-árunum kom ein bókhandlari úr Árhús og skuldi hava onkran at stovna eitt felag, ið nevndist FDF Fri-villigt Drengje Forbund. Tað vóru eingir skótar í Føroyum, og onkur hevði vist honum til min.

FDF varð stovnað í KFUK. Henrietta Hansen var so makaleys, at hon gav okkum loyvi til at vera í einari stovu har. Tað var so stór undirtøka beinan vegin, at vit býttu

okkum upp í patruljur.

Men sum altíð fór hesin danskarin avstað mitt í øllum. So tóku Rubek og Rasmína við. Tey innrættaðu sín kjallara, og har hildu vit okkara fundir. Tá fundirnir vóru av, hevði Rasmína altíð ein drekkamunn til okkara við onkrum heimabakadum afturvíð.

Eg fór niður á háskúla í 1932, og tá eg kom aftur, var FDF dottið niður fyri. Tá var eisini komið horn-orkestur, og teir gulu skótararnir vóru byrjaðir.

Seinni var Albert Hansen við til at stovna KFUM. Í fyrstani helt felagið til ymsa staðni og fekk síðan fast tilhald í Losjuni. Har kom hann í samband við nógv fólk. Mourntius við Stein og aðrir vóru teirra álit.

— Nú eri eg mestsum glíðin burtur úr, men eg havi verið við, tá gamlir KFUM-arar hava møtst nokur kvøld.

Álitisstørv

Í nokur ár var Albert Hansen grannskoðari hjá arbeiðsmannafelagnum, meðan Poul Johannes

Landshandilin helt eisini til í pakkhúsinum á Tinganesi, sum brendi. Mjolið sæst á múrinum. Jakup Lindenskov tók myndina 24. mai 1950, morgunin eftir brandin

Lindberg var formaður. Hann var eisini í átta ár í líkningsnevndini fyri arbeiðsmannafelagið.

Albert Hansen hevur ikki fingist við politikk. Men hann hevur altíð hildi fast við somu politisku hugsjón.

Arbeidsmenn mugu velja sínar egnu

— Eg havi verið javnaðarmaður alla mína tíð, frá tí felagið varð stovnað. Eg havi altíð verið arbeiðsmaður. Eg sá beinanvegin, at einki var í tí, teir keglaðust um, samband og sjálvstýri. Tað eru tveir mót-polar, arbeiðarin og arbeiðsgevarin. Heilt náttúrliga hevur arbeiðsgevarin sitt at ansa eftir, at hann ikki etur seg út av ørmdarhúsi — hvat hann sjáldan ger. Og arbeiðarin má hugsa um, at hann fær nóg mikið at liva av. Soleiðis skiltu vit javnaðarørsluna, og tí vóru vit við beinanvegin, sum Petur Mohr Dam kom.

Beiggi mín og eg hava altíð verið javnaðarmenn, og einki er at ivast í, at tað halda vit fram við at vera, so leingi sum vit kunnu velja. Tað er mín fatan, at skal arbeiðsmaðurin klára seg, so má hann alla tíðina siggja hin partin sum mót-part. Ein arbeiðsmaður kann ikki fara á val og velja sínar mótstøðumenn, tí so ger hann seg til láts. Tí mugu arbeiðarar velja sínar egnu, sigur Albert Hansen.

randi

Albert Hansen tók hesa myndina av arbeiðsmönnum hjá Landshandlinum í 1942 ella 1943. Menninar á myndini eru frá vinstri: Jógván Olsen, Poul Mikkelsen, Gynnepól, Nickels, Klæmint, Óli hjá Karl á Kák, H.P. Danielsen, Petur Joensen, Effe Mohr, Hilmar Danielsen, Johan Mouritsen, Harry (hovmeistari) og Torleif Davidsen.